

Selektirani tematski projekt HDLU-a Istre

„KULT RUŽNOĆE“

Živimo u svijetu ultimativne hiperestetizirane ljepote koja svoj vrhunac dostiže u kultu ružnoće. Taj kult očit je u svemu što se događa u svijetu, od industrije rata do industrije religijskih iluzija i utopija. Kult ružnoće svoju najčišću manifestaciju očituje kroz isijavanje krivo usmjerenog i neosvijestjenog ega. Ali, možemo zauzeti stav da ništa nije ružno, odnosno, u transmisiji pojma, ružno je samo oblik ljepote, doduše, možda ljepote koja umire i postaje sveto Ništa. Realnost i njena ružnoća je objektivna tautologija. Svi ljudi su vrijedni stvaratelji fizičkog i metafizičkog smeća, i beskrajni konzumenti beskrajnih sadržaja informacijskog kozmosa koji hrani i napaja buku uma, koji još nije ni shvaćen, ni osviješten kao medij bića, nego je on sam, um, postao robovlasnik nad ljudskim robovanjem vlastitim matricama identiteta.

Ružno/lijepo, svuda je oko nas i u nama. Ružnoću možemo shvatiti i kao manifestaciju boli, patnje i svega onoga što teško podnosimo kroz življenje, što nam je neugodno i čega bismo se najradije otarasili, a što je ujedno i paradigma koja formira mudrost i daje spoznaju o bitnim vrijednostima postojanja. Kroz patnju, bol, predivnu ružnoću učimo o vrijednostima života koje su apsolutne. Ružnoća kao prostorni fenomen je zgusnuta točka čiste istine koja se ekspanzivno širi medijem iluzije i laži kao svjedok okrutnosti ljubavi. Možda je to neprirodna manifestacija bivanja, sve ono devijantno, neprirodno što u percepciji stvara osjećaj gadosti, gnušanja i izuzetne odbojnosti, no nismo li ionako navikli na življenje u ružnoći, koju proizvodimo i konzumiramo svakodnevno, netko svjesno, a netko nesvjesno!

Gađenje, odbojnost, averzija, negativne emocionalne paradigme, sve navike u reagiranju na te i takve aspekte, možda je kult ružnoće kult prevlasti vladanja boli. Religijske, političke, ekonomske manipulacije u kulturi laži strateški su orijentirane prema kontekstu pozicioniranja moći. Moć se uvijek i oduvijek očituje unutar specifičnog energetskog okvira prostornih paradigmi i paradigmi prostora. Povijest kao (ne) kultivirana zbirka/zbrka ego – identiteta sociološkog tkiva, je pri – povijest ratnih priča, ratovanja, ružnoća je ultimativni ključ oblikovanja povijesnih mijena. U takvoj poziciji i opoziciji hiperestetizirane stvarnosti pozivam umjetnike / autore / revolucionare / evolucionare da se izraze ružnoćom, da iz arhiva svoje egzistencijalne prakse izraze i materijaliziraju u bilo kojem mediju transcendentalno-imanentne vizualne strategije, u užem i širem smislu, ono što doživljavaju, osjećaju, misle, percipiraju (i žive) kao ružno, kao plemenitu istinu ružnoće i ružnoću istine.

Andrej Zbašnik, rujan 2022.